ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ λόρδος Γκάϋλ στὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐντυπώσεις του. Πῶς συναντήθηκε μὲ τὸν Κολοκοτρώνη. Μιὰ ἐξωφρενικὴ ἐρώτησις τοῦ πονηροῦ κλέφτη τοῦ Μωρηᾶ. Ἡ εὐγγρικὲς ἐκλογὲς καὶ ὁ Γαβριηλίδης. Καὶ στὰ δικά μας!... Ἡ «Ζωολογία» τοῦ Ἀποστολίδη. Σωστὴ ρούσσικη σαλάτα. Τὰ πρωτόζωα, οἱ...ἐλέφαντες καὶ...ὁ κ. Φωτίου. Ἕνα ὡραῖο ἀνέκδοτο τοῦ ἀειμνήστου Ἐπαμ. Κυριακίδη, κλπ. κλπ.

λόρδος Οὐΐλλιαμ Γκάϋλ, ποὺ ἐχρημάτισε κατόπιν καὶ ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, περιηγήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τὴν Ἑλλάδα. Στὰ ἐ'Απομνημονεύματάν του δέ, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν Κολοκοτρώνη :

«Κατὰ τὸ ταξείδιό μου αὐτό, μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω καὶ ἕναν διάσημον «κλέφτην» Ἕλληνα, ποὺ τρομοκρατοῦσε τὸ Μωρηᾶ. Τὸ ὄνομά του ἦτανε «Κολοκοτρώνης». Κατὰ τὴν ἐπιστροφή μας, τὸν συναντήσαμε στὴ Στεμνίτσα.

—Σᾶς εἶδα, μοῦ εἶπε, ποὺ περάσατε τὴν πρώτη φορά, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἔπιασα, γιατί ἤμουν ἀπησχολημένος μὲ ἄλλες φασαρίες. Ἀλλὰ καὶ τώρα ποὺ σᾶς ἔπιασα, τίποτε δὲν θὰ πάθετε, γιατί εἴσθε μιλόρδος καὶ τοὺς μιλόρδους ἐμεῖς δὲν τοὺς πειράζουμε...

Κατόπιν, γράφει ὁ Οὐΐλλιαμ, ὁ Κολοκοτρώνης μοῦ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό του, γιατί γνώριζα τόσο καλὰ τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος του.

—Ἐπέρασες, μοῦ εἶπε, ἀπὸ ἕνα μονοπάτι ποὺ κανένας δὲν τὸ ξέρει καὶ πολὺ δύσκολα περνάει κανείς. Πῶς τὰ γνώρισες τόσο πολὺ τὰ βουνά μας ; Μήπως ἔκανες....ληστής ;»

Κόκκαλο ὁ μιλόρδος.

* * *

Ὅταν, στὰ 1910, ἔγιναν ἐκλογὲς στὴν Οὐγγαρία, ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι δικηγόροι ἀπεδεκατίσθησαν τρομερὰ καὶ ἐπέτυχαν ὡς βουλευταὶ οἱ γαιοκτήμονες.

Φαίνεται ὅτι ἡ Οὐγγρικὴ Βουλὴ ἔπασχε τότε ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς δικῆς μας, νὰ εἶνε δηλαδὴ ὅλοι οἱ βουλευταί της δικηγόροι.

Ὁ Γαβριηλίδης κατενθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν εἴδησι αὐτὴ καὶ ἔγραψε σχετικῶς μὲ μεγάλα γράμματα στὴν «Ἀκρόπολη» :

«Ἐβίβα τῶν Οὐγγρων !...

Στὰς ἐκλογὰς των ἀπέκλεισαν τοὺς δικηγόρους ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ ηὔξησαν τρομερὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν γαιοκτημόνων.

Εὐχόμεθα καὶ στὰ δικά μας !»

* * *

Πρὶν γίνει καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας στὸ Πανεπιστήμιο, ὁ μακαρίτης Ἀποστολίδης, εἶχε ἐκδόσει μιὰ «Στοιχειώδη Ζωολογίαν, πρὸς χρῆσιν τῶν Γυμνασιῶν».

Ἡ «Ζωολογία» αὐτὴ περιεῖχε τοὺς ἑξῆς περιέργους ὁρισμούς :

«Πρωτόζωα εἶνε τὰ εἰς οὐδὲν γεωμετρικὸν σχῆμα ὑπαγόμενα ζῶα».

—Ὥστε καὶ ὁ ἐλέφας, τοῦ εἶπε ὁ μακαρίτης τραπεζομεσίτης Φωτίου μιὰ μέρα στὸ καφενεῖο, ὁ εἰς οὐδὲν γεωμετρικὸν σχῆμα ὑπαγόμενος, εἶνε πρωτόζωον ;...

Θίμωσε ὁ Ἀποστολίδης γιὰ τὴν παρατήρησι αὐτή.

—Ὁ ἐλέφας, ἀπάντησε στὸν Φωτίου, ὁ ὁποῖος ἦταν σωματωδέστατος, δὲν εἶνε πρωτόζωον, ἀλλὰ ζῶον, γιατί ἔχει τὸ σχῆμα τὸ δικό σας.

Ἀλλὰ ἡ «Ζωολογία» ἐπίσης, εἶχε καὶ ἄλλους μαργαρίτας.

Ἔγραφε, δηλαδή, ἀκόμη, ὅτι :

«Ἰο δεύτερον μέρος τῆς κεφαλῆς, κείμενον....πλαγίως, καὶ πρὸς την....κοιλίαν, καλεῖται πρόσωπον».

Καὶ ὅτι :

«Εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τινας πιθήκους οἱ ρώθωνες φέρονται ὑπὸ τῆς....ρινός» !...

* * *

Μιὰ φορὰ στὴ Γαλλία, ἕνας φαρμακοποιός, ὀνομαζόμενος Μπρουνέ, ἐκλείσθηκε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του καὶ τὴν οἰκογένειά του στὸ Φρενοκομεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τρόμαξε ἔπειτα νὰ βγῆ, γιατί νομίζετε ; Γιατί, ἐνῶ ἐκέρδιζε 200.000 φράγκα χρυσὰ τὸ χρόνο, δὲν ἔδινε στὴ γυναίκα του παρὰ μονάχα δυὸ χιλιάδες τὸ χρόνο, γιὰ τὰ....καθημερινά της ἔξοδα. Στὸ Παρίσι βρισκόταν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ μακαρίτης Ἐπαμεινώνδας Κυριακίδης, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ», ὁ ὁποῖος, ἅμα τὸ ἄκουσε αὐτό, εἶπε σ' ἕναν κύκλο Ἑλλήνων :

—Ἂν ὁ Μπρουνέ, ὁ ὁποῖος κέρδιζε 200.000 φράγκα κάθε χρόνο, δαπανοῦσε 300.000, ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἐκλείναν στὸ Φρενοκομεῖο. Ἀπαντίας, μάλιστα, ὅλοι θὰ τὸν τιμοῦσαν καὶ πιθανὸν νὰ ἔβγαινε καὶ βουλευτής !...

Ἐπειδὴ ὅμως μερικοὶ ἀπὸ τὴ συντροφιὰ ἔφεραν σχετικὰς ἀντιρρήσεις, ὁ μακαρίτης Κυριακίδης, γιὰ νὰ ἀποδείξη τὴ στραβὰ τῶν τότε κοινωνικῶν καὶ πολιτειακῶν ἀντιλήψεων, πῆγε στὸ σκαπὸ χωροφύλακα ποὺ στεκόταν στὸ δρόμο καὶ τοῦ εἶπε :

—Ποῦ εἶνε ἡ Δημαρχία, σᾶς παρακαλῶ ;

—Ὁδὸς τάδε, κοντὰ στὴν πλατεῖα τάδε. Τί τὴν θέλεις ; ρώτησε ὁ ἀστυφύλαξ.

—Θέλω νὰ κάνω σήμερα τοὺς....γάμους μου μὲ τὸν κομήτην τοῦ Χάλεϋ !...

Ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ ἀστυφύλαξ, νομίζοντας πῶς ἔχει νὰ κάνη μ' ἐπικίνδυνο τρελλό, τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔστειλε νὰ τὸν κλείσουν στὸ Φρενοκομεῖο.

Στὸ τμῆμα, ὁ Κυριακίδης εἶπε στὸν ἀστυνόμο :

—Συγγνώμην, κύριε, τί κακὸ ἔκαμα, γιὰ νὰ μὲ συλλάβετε ;

—Ἐνοχλεῖς τὸν κόσμο, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος.

—Ἄ, καλά. Κατὰ τί ἐνοχλῶ τὸν κόσμο καὶ κατὰ τί βλάπτω τοὺς συγχρόνους μου, ἐὰν ἐγὼ εἶμαι ἐρωτευμένος μ' ἕνα ἄστρο, πολὺ λιγώτερο ἐπικίνδυνον ἀπὸ τόσους ἄλλους....ἀστέρας τῆς σκηνῆς ;

Ὁ ἀστυνόμος δὲν μίλησε.

—Ἡ ἄς πάρουμε καὶ τὸ ἀντίθετον, ἐξηκολούθησεν ὁ Κυριακίδης. Ἂν ἀνέβαινα σ' ἕνα πάγκο καὶ μιλοῦσα στὸ πλῆθος, καὶ ἀντὶ ν' ἀναγγείλω στὸ λαὸ τὸ γάμο μου μὲ τὸν κομήτη, τοῦ ὑποσχόμουνα τὸν....οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα, ὅπως κάνουν οἱ ὁποψήφιοι, τί θὰ γινόταν τότε ;... Θὰ μὲ χειροκροτοῦσαν, θὰ μοῦ φώναζαν ζήτω, θὰ μὲ σηκώνανε στὰ χέρια καὶ θὰ μὲ φέραν θριαμβευτικὰ στὴ Βουλή !... Θὰ μὲ κάναν βουλευτὴ καὶ ὑπουργό. Εἶν' ἔτσι ἢ δὲν εἶνε ;

—Δίκηπο ἔχεις, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος, καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο, ἀφοῦ τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀστυφύλακος, ἀντιλήφθεὶς ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμη μὲ τρελλόν, ἀλλὰ μ' ἕνα σοφὸ ἄνθρωπο.

* * *

Στὰ 1914 ἕνα μικρὸ τμῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ποὺ κατεῖχε τὴν Βόρειο Ἤπειρο, παρατλανηθέν, μπῆκε σὲ Ἀλβανικὸ ἔδαφος, ἐκεῖ κοντὰ στὸ Μπεράτι. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος ἦσαν οἱ ἀξιωματικοὶ Στεφανάκος καὶ Λεοντοκανάκης. Οἱ Τουρκαλβανοὶ τῆς περιφερείας ἐκείνης προσποιήθηκαν ὅτι ἤθελαν νὰ τοὺς περιποιηθοῦν, ἐπειδὴ ἦταν νύχτα. Καὶ τὸ πρωί, θὰ τοὺς ἔδειχναν τὸ δρόμο, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν ἐκεῖ ποὺ ἦταν κι' ὁ ἄλλος Ἑλληνικὸς στρατός. Μόλις ὅμως οἱ στρατιῶται μας μπῆκαν στὰ σπίτια ποὺ τοὺς ὑπέδειξαν οἱ χωρικοὶ κι' ἄφησαν τὰ ὅπλα τους, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦνε, οἱ Τουρκαλβανοὶ τοὺς ἐπετέθησαν ἀφνιδίως καὶ τοὺς δέσανε. Τότε ἄρχισαν νὰ τοὺς βασανίζουν σκληρὰ καὶ νὰ τοὺς ἐξευτελίζουν ἄνανδρα. Ἕνας μάλιστα χόντζας, ὁ Μουσᾶ Κιαζήμ, ἀξίωσε ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς νὰ ἀλλαξοπιστήσουν, ἂν ἤθελαν νὰ τοὺς χαρίσουν τὴ ζωή. Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ μας ἀρνηθήκανε μὲ περιφρόνησι τὴν πρότασι αὐτή. Τότε ὁ χόντζας διέταξε νὰ τοὺς τουφεκίσουν.

Καθὼς λοιπὸν οἱ Τουρκαρβανίτες τοὺς σκοπεύανε, γιὰ νὰ τοὺς πυροβολήσουν, δεμένους καθὼς ἦσαν, καὶ ἀκουμπισμένους σὲ μιὰ μάντρα, ὁ χόντζας τοὺς ρώτησε καὶ πάλιν :

—Θ' ἀλλάξετε, δρέ, τὴν πίστι σας, νὰ σᾶς χαρίσω τὴ ζωή ;

Μὰ οἱ δυὸ γενναῖοι Ἕλληνες ἀξιωματικοί, ὁ Στεφανάκος καὶ ὁ Λεοντοκανάκης, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔβγαιραν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο καὶ ἀντηλλάξανε τὸν τελευταῖο ἀσπασμό !...

ἀπ' τοὺς γονεῖς τοῦ Τοτοῦ, μὲ τὴ δικαιολογία δῆθεν ὅτι ἤθελε νὰ ἐπισκέπεται συχνὰ τὸν μικρὸ σωτῆρα της.

Ἔφτασαν στὸ Παρίσι καὶ χώρισαν. Πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες, χωρὶς νὰ φανῆ ἐντωμεταξὺ ἡ Ἀγγλίς καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸ ἐπεισόδιο λησμονήθηκε. Μιὰ ἡμέρα ὅμως, οἱ γονεῖς τοῦ Τοτοῦ ἔλαβαν ταχυδρομικῶς ἀπ' τὸ Λονδῖνο ἕνα «Βιβλιάριο Ταμιευτηρίου» τῆς Ἀγγλικῆς Τοαπέζης, στὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ τους. Μέσα στὸ βιβλιάριο αὐτό, σημειωνόταν—ὡς πρώτη κατάθεσις ὑπὲρ τοῦ Τοτοῦ—τὸ ποσὸ τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων!

Ἕνας...«ἀνώνυμος» τοῦ ἔστελνε τὸ ὡραῖο αὐτὸ δῶρο!

Ἐννοεῖται, πὼς ὅλοι κατάλαβαν ποιὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς καὶ λεπτὰ διακριτικὸς αὐτὸς «ἀνώνυμος», ποὺ ἔστελνε τὸ δῶρο. Γι' αὐτό, ἀμέσως ὁ ἔξυπνος Τοτὸς ξεφώνισε:

—Τὰ χρήματα αὐτά, εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς περιουσίας ποὺ θὰ κάνω!... Τὸ ἐπάνγελμα τοῦ «ντετεκτίβ» ποὺ ἄρχισα, εἶνε πολὺ καλό, ἀφοῦ μοῦδωσε μονομιᾶς τόσο κέρδος!... Ὡρισμένως λοιπόν, θὰ γίνω **ντετεκτίβ**!..

Κι' ἐνῶ οἱ γονεῖς του καταγοητευμένοι τὸν καμάρωναν, ὁ Τοτὸς ἔστειλε μὲ τὰ δάχτυλά του ἕνα φιλὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Λονδίνου...